

og givet af sig selv; med samme Føle, som han paa den ene Side opfører som Indtægt Alt, hvad der er fremkommet ved at realisere Activer, maatte han paa den anden Side kunne opføre dette som Udgift. At ogsaa Angivelsen af, at Udredelsestiden skal være den, til hvilken Udgifterne forfalde, er overmaade uhenftgsmæssig, troer jeg heller ikke vil kunne bestrides. Det har været Gjenstand for en Forhandling i en anden lovgivende Forsamling, hvorledes dette Udtryk rettest maatte forståes, og jeg troer, at det blev anerkjendt, at der ikke kan være Tale om at komme til nogen Afgjørelse angaaende dette Punkt uden ialtfald enten ved en længere Praxis, som af sig selv maatte rodfæste sig og betragtes som en given Afgjørelse af Sagen, eller ved en speciel Lov. Det blev af mig dengang paa given Anledning bemærket, at jeg troede, at Spørgsmaalet ikke havde den Vigtighed, at der var Anledning for Regjeringen til at gjøre noget Skridt for at fremskalde en Afgjørelse; jeg meente, at man kunde offentlig udtale, hvilken Afgjørelse Regjeringen i det Dieblit fandt at være den hensftgsmæssige og for Alle billige, og denne Afgjørelse antydede jeg da, og det blev af en Modstander, som jeg troer, hører til de yderligste, erkjendt, at dette var en meget billig Afgjørelse og en beroligende Oplysning, der var givet. Det var den Afgjørelsesmaade, som nu finder Sted, nemlig at Tilskuddet indbetales kvartalsviis og med en Fjerdedeel i hvert Dvartal, eller rettere sagt en Ottendedeel af Beløbet, da Monarchiets Finantsperiode jo er toaarig; men at fastsætte Forsaldstidene ved en speciel Gjennemgaaen af de enkelte Udgifter og ved at forsøge paa ved de lovlige Bestemmelser for disse Udgifter at udfinde, naar de skulde være tilfede, det var aldeles umuligt. Jeg kan forstikke Enhver, der nærmere vil forsøge paa at forfølge dette Tankeexperiment, at han vil finde, at der vil opstaaerne sig saadanne Vanskeligheder paa Veien, at man slet ikke er istand til at see, hvorledes det skulde gennemføres. Jeg skal for det Første bemærke, at om man ogsaa havde vidst Noget om Udgifterne, saa vilde man dog ikke vide Noget om Indtægterne, som ere en ligesaa vigtig Deel af det Størrelsesforhold, hvoraf

Differentis og Deficitforholdet er opstaaet, og dernæst er det aldeles ikke det Samme at vide om en Udgift, at den forfalder til en vis Tid, og at vide, naar der skal gjøres Skridt til at dække den. Jeg skal nævne et eneste Exempel, som ligger temmelig nær og maaffee er aldeles afgjørende: Statsgjældens Betaling. Intet er lettere end at efterregne, hvor stort et Beløb af den dansk-engelske Statsgjæld der forfalder hvert Aar i Marts og September Maaned; det er overmaade let at opgjøre det Antal af Hundredetusinder, der til disse Tider skal være tilfede; men dermed er jo aldeles Intet sagt om, naar Udgiften skal gjøres. Man kan jo ikke vente til Marts eller September og da sige: „Nu indtræder en Termin for Statsgjældens Betaling i London; nu maae vi have Penge og sende dem til London“; der maa længe iforveien gjøres Skridt til en saadan Udbetaling; der maa lange Perioder igjennem opkjøbes til gunstige Tider de Valuta, der skulle bruges til at dække Udbetalingen, og deri bestaaer just Finantsforvaltningen, at man gjør dette paa en hensftgsmæssig Maade, saa at til Syvende og Sidst Udbetalingen effectueres med de mindst mulige Omkostninger for Statskassen. Her er det, at man ingen Grændse kunde sætte for Billkaarligheden; thi en Finantsminister kunde komme og sige: „Jeg skal næste Aar udbetale 3 Millioner i England; det er min Overbeviisning, at jeg bør have dem nu; thi nu kan jeg operere saaledes med dem, at det bliver til Fordeel for Finantserne, idet jeg kan gjøre det billigere nu end senere“, og saa var han berettiget til at faae dem, medmindre man vilde statuere, at under denne Form for Finantsforvaltningen burde der ikke tages Hensyn til Forretningens gode og hensftgsmæssige Udførelse. Den sidste ærede Taleres Udtalelse om en Menighed med mig angaaende det Forhold, der i det Hele var fremstaaet ved Finantsbestyrelsens Opsplittelse, kan kun give mig Anledning til at gjentage, hvad jeg alt tidligere har tilladt mig at sige, at jeg er overbeviist om, at man vil see, at Finantsforvaltningen, forsaavidt den burde være fæles, ogsaa endnu befindes at være det, og at hvad der er udsondret, er ikke Andet, end hvad der naturligen maatte see, og som ikke paa nogen Maade kan medføre